

HEIMIR

IV. árgangur

WINNIPEG, 1908.

9. blað.

Eg hattinn ber eins hátt og mér lízt.

Eitir Hólger Drachmann.

„Jeg bærer den Hat som jeg vil.“

H. D.

Eg hattinn ber eins hátt og mér lízt,
með hug-dírfd kveð eg það sem mér lízt
og eg hefi efni til.

Þau ljóð eru ei stolin, þau á enginn annar.

Hvort er eg þá frjáls sem líkindi er til?

Á að knésetja mig þá? — Hver býður og bannar?

Já, blessaðir rausi þeir alt sem þeim lízt.

Eg verð þó eg sjálfur og enginn annar.

Eg þarfnast ekki lánsins. — Eg á í horni hauk,

og hygg þar sé ei mikill reikningshallinn.

En verði mér að smakka þeirra vanasöðna mauk

með velgju hræki' eg öllu því í dallinn.

Eg rausnar-gjafar náttúrunnar nýt,

þó nokkuð hörð hún kröfu að sumu leiði.

Hin vægu kjör með vilja eg af mér brýt,

eg vil þau ei. — Hjá pukur-lánum sneiði.

Og skuldi eg engum svo hefi eg hattinn